

13-ov. 2016

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Sukoišanska 6, Split

9. P-111/2012

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

MEĐUPRESUDA

TRGOVAČKI SUD U SPLITU, po sucu ovog suda Vinki Mitrović, u pravnoj stvari tužitelja GOLETA d.o.o. Sumartin, otok Brač, OIB: 36675386294, koga zastupa punomoćnica Radojka Petrović Ivanišević, odvjetnica u Splitu, protiv tuženika pod SPLITSKO-DALMATINSKA ŽUPANIJA Split, Domovinskog rata 2, OIB: 40781519492 i tuženika pod 2. REPUBLIKA HRVATSKA, zastupana po ŽDO Split, OIB: 52634238587, radi naknade štete, dana 11. svibnja 2016.god.

presudio je

- I. Utvrđuje se da su tuženici pod 1. i pod 2. solidarno odgovorni za naknadu štete koju trpi tužitelj.
- II.
- III. Do pravomoćnosti ove međupresude zastat će se s raspravljanjem o iznosu tužbenog zahtjeva.
- IV. Odluka o troškovima ostavlja se za kasniju presudu.

Obrazloženje:

Tužitelj je pred ovim sudom podnio tužbu u kojoj navodi da je zbog nezakonitog i nepravilnog rada tuženika pod 1. nastala šteta, a za koju je istu odgovoran temeljem odredbi članka 154. i 172. Zakona o obveznim odnosima (NN 53/91) odnosno članka 1085. i 1089. Zakona o obveznim odnosima (NN broj 35/05, 41/98, 125/11).

Za štetu koja je tužitelju nastala nezakonitim radom tijela tužene pod 1. Splitsko-dalmatinske županije kao tijela jedinice regionalne samouprave, temeljem čl. 13. Zakona o sustavu državne uprave (NN 190/2003), pročišćeni tekst (NN 199/03 i 79/07) odgovorna je tužena pod 2. Čl. 13. navedenog Zakona propisano je da štetu koju građaninu, pravnoj osobi ili drugoj stranci nanese nezakonitim radom tijela jedinice lokalne ili područne (regionalne) samouprave, odnosno pravnih osoba koje imaju javne ovlasti u povjerenim poslovima državne uprave naknađuje Republika Hrvatska. Prema pravnom stavu US RH i VS RH time je ustanovljena objektivna odgovornost RH zbog nezakonitog i nepravilnog rada tijela državne

uprave (Odluka US RH U-III-2314/2006 od 21.02.2007.god.) i VS RH broj Rev-521/00 od 02.12.2003.god.

Činjenici supstrat osnove za naknadu štete jest što je Županijsko poglavarstvo Splitsko-dalmatinske županije dana 25.05.2014.god. donijelo Odluku o javnom prikupljanju ponuda za dodjelu koncesije na pomorskom dobru u svrhu korištenja luke posebne namjene-brodogradilišne luke na djelu k.o. Sumartin, predio Uvala Sumartin. Temeljem Odluke proveden je postupak javnog prikupljanja ponuda radi koncesioniranja navedene luke – brodogradilišne luke u Sumartinu. Po provedenom javnom natječaju Županijskog poglavarstva Splitsko-dalmatinske županije donijelo je Odluku o koncesiji na pomorskom dobru u svrhu korištenja te luke posebne namjene dana 20.07.2004.god., kojom je pravo korištenja te luke posebne namjene dato tužitelju Goleti d.o.o. kao najpovoljnijem ponuditelju, temeljem koje Odluke je zaključen Ugovor o koncesiji između tužitelja kao korisnika koncesije i tuženika kao davatelja koncesije. Međutim, prema odredbi čl. 7. stavak 4. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama (NN 158/2003) koncesija na pomorskom dobru mogla se dati tek nakon što je utvrđena granica pomorskog dobra i nakon što je proveden upis pomorskog dobra u zemljišnim knjigama. Tužena pod 1. provela je postupak koncesioniranja te luke posebne namjene i donijela odluku da se koncesija daje tužitelju te sa tužiteljem zaključila Ugovor o koncesiji, iako prethodno nije bio proveden upis u katastarskom operatu i zemljišnim knjigama da nekretnine koje čine tu luku imaju status pomorskog dobra. Granica pomorskog dobra za tu luku posebne namjene bila je prethodno određena i to Odlukom o koncesiji još od 5. 6.2002.god. Prema tome, tuženik pod 1. postupio je protivno citiranoj Odredbi Zakona te protivno članku 2. stavak 1. i 2 . Uredbe o postupku davanja koncesije na pomorskom dobru, prema kojoj je postupak davanja koncesije moguće započeti tek nakon što je određena granica pomorskog dobra i provedena u zemljišnim knjigama. Zbog ovog postupka koji se ima kvalificirati kao nezakonito postupanje tuženika pod 1., po žalbi treće osobe Nikole Mardešić protiv Odluke o koncesiji od 20.07.2004.god., drugostupanjsko upravno tijelo Ministarstvo mora, pomorstva i turizma poništilo je Odluku o koncesiji rješenjem od 2.4.2007., a po tužbi Goleta d.o.o. podnesen je upravnom sudu RH protiv tog drugostupanjskog rješenja, taj sud je presudom US-5008/2007-14 od 4.5.2011.god. odbio tužbu Goleta d.o.o. u tom upravnom sporu i time potvrdio stav drugostupanjskog tijela.

Po prijedlogu trećih osoba za određivanje privremene mjere Goleta d.o.o. , TS Split je rješenjem P-205/08 od 28.1.2011.god. usvojio zahtjev za određivanje privremene mjere te naložio tužitelju da predmetnu luku preda odmah u posjed trećim osobama. VTS RH Zagreb rješenjem Pž-1676/11 od 22.3.2011.god. preinačio je navedeno rješenje o određivanju privremene mjere te odbio prijedlog u odnosu na Nikola Mardešića, vl. Falkuša za određivanje privremene mjere, a potvrdio navedeno rješenje prvostupanjskog suda u odnosu na Lučicu d.d. u stečaju. Temeljem tog pravomoćnog rješenja o određivanju privremene mjere kojom je tužitelj bio dužan odmah predati Lučici d.d. luku posebne namjene, nekretnine označene kao čest. zem. 1430, 1431, 1428/1, 1409/2, 2772/2 i 1353/1 k.o. Sumartin, tužitelj Goleta d.o.o., a nakon zakazanog uredovanja suda radi provođenja rješenja suda, dana 15.7.2011.god. dobrovoljno je predao u posjed navedenu luku Lučici d.d. u stečaju iz Sumartina.

Tužitelj smatra da se radi o nezakonitom radu tuženika pod 1., a u odgovornost tuženika pod 2. pored činjenice da se ona temelji na samom Zakonu o sustavu državne uprave, temelji se na činjenici što nadležno Državno odvjetništvo je 2002. god. nakon što je Odlukom o koncesiji od 5.6.2002.god. utvrđena granica pomorskog dobra za predmetnu luku posebne namjene, nije temeljem geodetskog elaborata provela upis pomorskog dobra u katastru, ni

pis zabilježbe da nekretnine koje čine tu luku imaju pravni status pomorskog dobra. Takav upis prema Pravilniku o evidentiranju i obilježavanju pomorskog dobra (NN 29/05), a jednako tako i prema prije važećim propisima bilo je važno ishoditi samo Državno odvjetništvo, a ne treće osobe, a upis pomorskog dobra u zemljišnim knjigama OS Supetar do danas nadležno Državno odvjetništvo nije provelo.

Prema Ugovoru o koncesiji od 30.07.2004. koji je zaključen između tuženika pod 1. kao davatelja i tužitelja kao koncesionara, koji nije stavljen izvan snage, a zaključen temeljem Odluke o dodjeli koncesije od 20.07.2004.god. koja Odluka je poništena konačnim i pravomoćnim rješenjem, tužitelj je imao pravo gospodarskog korištenja od 1.8.2004. do 31.7.2014.god. jer je koncesija dana na razdoblje od 10 godina. Tužitelj je nezakonitim radom tuženika pod 1., a odgovornost tuženika pod 2., nastala materijalna šteta iz osnova izgubljene dobiti od 15.7.2011.god. do 31.7.2014.god. dakle, za vremenski period nešto više od 3 godine. Štetu čini dijelom stvarna šteta ulaganja u luku posebne namjene, kao i građevinske objekte u sastavu luke i oprema luke u iznosu od 300.000,00 kn. Štetu čini izgubljena dobit koju je tužitelj mogao ostvariti za preostalo vremensko razdoblje za koje mu je dana koncesija što čini period nešto više od 3 godine, u kojem bi prosječno ostvario dobit od 300.000,00 kn godišnje, te tužitelj postavlja zahtjev od 900.000,00 kn. Za nastalu štetu tuženici su solidarno odgovorni temeljem čl. 206. ZOO-a, te se traži da sud temeljem čl. 1085., 1089 i čl. 29. ZOO-a donese presudu kojom će tuženici pod 1. i 2. solidarno isplatiti tužitelju iznos od 1.200.000,00 kn, sve s kamatom od 16.7.2011. do isplate kao i troškove parničnog postupka.

Tuženik pod 1. u odgovoru na tužbu od 2.8.2012.god. poriče navode iz tužbe, predlaže da tužbeni zahtjev bude odbijen uz osudu tužitelja na naknadu parničnog troška. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva za izvršena ulaganja u luku posebne namjene osporava se da bi se radilo o koncesiji za gradnju objekata nego samo za korištenje luke. Stoga sve što je tužitelj radio, gradio i ugrađivao na pomorskom dobru je mimo odobrenja davatelja koncesije i mimo ugovora o koncesiji. Tužitelj je trebao imati zaključen ugovor o koncesiji u kojem bi izričito stajalo da ga se ovlašćuje da može izgraditi točno određeni objekt i opremu. Budući to nije slučaj, tužitelj nema pravo na naknadu za bilo što, što je radio na pomorskom dobru sve pozivom na članak 33. stavak 1. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama, te pozivom na čl. 6. Ugovora o koncesiji. Tužitelj nije koristio pomorsko dobro za gradnju i popravak brodica osim Marko Polo koji je u vlasništvu tužitelja. U odnosu na dio tužbenog zahtjev kojim se traži izmakla dobit, osporava se da bi tužitelj imao dobit za svo vrijeme za koje je poslovao za 2004-2011.god. Čl. 4. Ugovora ugovoreno je da će koncesionar plaćati 48.000,00 kn kao fiksnu godišnju koncesijsku naknadu te varijabilni dio od 2% od ukupnog godišnjeg prihoda društva na koncesioniranom području. Tužitelj je plaćao samo fiksnu naknadu, jer nije imao nikakvih prihoda u obavljanju djelatnosti na koncesioniranom području, dapače iskazivao je gubitak te se ne može govoriti o izmakloj dobiti jer je nije ni bilo.

Tuženik pod 2. u odgovoru na tužbu od 25.3.2015.god. osporava navode tužitelja i predlaže odbaciti tužbu, a podredno odbiti, jer se u konkretnom slučaju radi o sporu vezanim za Odluku o koncesiji pomorskog dobra s čim je u vezi čl. 27. Zakona o pomorskom dobru određena nadležnost Ministarstva za poslove pomorstva u okviru upravnog postupka. Ne osporava se da je Splitsko-dalmatinska županija dana 25.5.2004. donijela Odluku o javnom prikupljanju ponuda za dodjelu koncesije na pomorskom dobru u svrhu korištenja luke posebne namjene – brodogradilišne luke na dijelu k.o. Sumartin, predio Uvala Sumartin. Ne osporava se zaključenje ugovora o koncesiji budući je Odlukom od 20.7.2004. tužitelju dodijeljeno pravo korištenja luke posebne namjene – brodogradilišne luke. Odluka od 20.7.2004.god. poništena je rješenjem Ministarstva mora, turizma, prometa od 2.4.2007.god. i

raćena prvostupanjskom tijelu na ponovno odlučivanje. Ne osporava se da je tužitelj od 21.1.2005. do 15.7.2011.god. gospodarski iskorištavao pomorsko dobro kada je dobrovoljno predao u posjed luku posebne namjene. U odnosu na nezakonit i nepravilan rad uprave na koje se tužitelj poziva, tuženik pod 2. navodi kako granice pomorskog dobra na dijelu k.o. Sumartin određena još 5.6.2002.god. Odlukom o koncesiji na pomorskom dobru. S tim u vezi provedeno je prikupljanje ponuda za koncesioniranje ove luke, da bi Odluka prestala Odlukom o prestanku koncesije od 26.8.2003.god. provedeno je novo oglašavanje, pa je tako donesena Odluka i zaključen Ugovor o koncesiji. Dakle, nastavljaju se radnje započete još 2002.god. u svrhu koncesioniranja. U odnosu na eventualno postojanje štete, tužitelj je za razdoblje od 2007.-2008.god. iskazao gubitak u poslovanju, te 2009., 2010. i 2011.god. iskazao dobitak, a kao izravnu posljedicu poslovne suradnje s povezanim društvima. Za vrijeme donošenja Odluke Ministarstva mora, turizma, prometa od 2.4.2007.god. tužitelj je poslovao s gubitkom, pa ga je navodni nezakoniti rad tuženika pod 1. gospodarski pomogao, a ne oštetio. Dodatno tome, tužitelj je nakon ove odluke od 2.4.2007.god. i nadalje nastavio gospodarski iskorištavati pomorsko dobro bez valjanje pravne osnove, čime je stekao iznos koji odgovara dobiti poslovnih godina i to 2009. u iznosu od 549.544,00 kn, u 2010. u iznosu od 65.048,00 kn i u 2011. od 680.809,00 kn (do 15.7.2011.god.). Dakle, sve da su ispunjene pretpostavke odgovornosti tuženika, za eventualnu štetu treba umanjiti za koristi koje je tužitelj ostvario iskorištavajući pomorsko dobro nakon 2.4.2007. pa do 15.7.2011.god. Navodi se da je tužitelj 2007. podnio tužbu Upravnom sudu RH osporavajući pravilnost i zakonitost rješenja Ministarstva mora od 2.4.2007.god., pa bi za eventualno nepravilan rad saznao 2007. od kada bi počeo teći rok radi naknade štete te se stoga ističe prigovor zastare. U spisu TS Split P-205/08 je razvidno kako je pod poslovnim brojem Z262/09 bilo upisano pomorsko dobro na predmetnim nekretninama, međutim isto rješenje je ukinuto Odlukom Županijskog suda broj Gž Zk-455/09 od 21.9.2009.god. Iz navedenog je razvidno kako je nadležno državno odvjetništvo poduzelo potrebne radnje u svrhu upisa pomorskog dobra, a sama provedba upisa u nadležnosti je suda.

U toku postupka sud je izveo dokaze pregledom dopisa odvjetničkog ureda Radojke Petrović Ivanišević upućen ŽDO Split dana 4.10.2011.god. za mirno rješenje prijepora, javno prikupljanje ponuda za dodjelu koncesije na pomorskom dobru objavljen od strane Splitsko dalmatinske županije od 25.5.2004.god., uz katastarski preris, Ugovor o koncesiji na pomorskom dobru od 30.07.2004.god. solemniziran po javnom bilježniku OU-440/04-1 od 13.9.2004.god., rješenje Ministarstva mora, turizma Klasa UP/II-342-01/07-01/15 Ur broj 530.04-07-2 od 2.4.2007.god., kojim se usvaja žalba Nikole Mardešića te se poništava Odluka Županijskog poglavarstva o koncesiji na pomorskom dobru, presuda Upravnog suda RH Zagreb broj US-5008/2007 od 4.5.2011.god., rješenje TS Split 4.P-205/08 od 28.01.2011.god., rješenje VTS RH broj 47.Pž-1676/11 od 22.03.2011.god., zapisnik o provedbi privremene mjere radi predaje luke u posjed 12P-205/08 od 15.7.2011.god., Ugovor o rekonstrukciji m/j Marko Polo I, 15.1.2009.god., troškovnik rekonstrukcije i opremanja Marko Polo, 15.1.2009.god., aneks I ugovora za rekonstrukciju Marko Polo I, datiran 15.4.2010.god., aneks II ugovora za rekonstrukciju Marko Polo I od 20.4.2010.god. s troškovnikom dodatnih radova, datiran 20.4.2010.god., na ročištu od 30.1.2014. saslušan svjedok Željko Mišić, od Porezne uprave Supetar pribavljeni podaci bilance, računi dobiti i gubitaka za Goleta d.o.o. od 1.1. do 31.12.2011.god., od 1.1. do 31.12.2010.god., 1.1. do 31.12.2009.god., od 1.1. do 31.12.2008.god., bilanca na dan 31.12.2007.god., 31.12.2006., 31.12.2005.god., 31.12.2004.god., Odluka o koncesiji na pomorskom dobru u svrhu korištenja luke posebne namjene od 5.6.2002.god. Klasa 022-04/02-02/77 Ur broj 2181/01-02/02-01 s prerisom katastarskog plana, zk izvadak k.o. Sumartin, Z.U.1035, dopis odv. ureda Radojka Petrović Ivanišević upućen ŽDO 10.4.2008., podnesak o stupanju umješaka u parnici upućen

TS Split broj 8P-205/08 od 1.4.2009.god., rješenje TS Split 8P-205/08 od 11.9.2009. kojim se odbija zahtjev za miješanje, aneks III Ugovora o rekonstrukciji od 20.4.2011.god., Sporazum o raskidu ugovora o rekonstrukciji od 20.7.2011.god., račun R1-09-04-09 od 2.9.2009.god., R1-09-02-09 datiran Sumartin 2.9.2009., račun R1-10-02-09 20.10.2009.god, R1-12-01-10 od 1.12.2010.god., račun R1-09-01-10 od 28.9.2010. račun R1-08-01-10 datiran 4.8.2010.god. R1-04-02-10 od 4.9.2010.god., račun R1-02-01-10 datiran 3.2.2010.god., račun 02-06-11 od 15.6.2011. i račun R1-03-06-11 datiran 20.6.2011.god., presuda OS Split broj K-109/14 od 20.3.2014, žalba Lucije Vlahović u predmetu K-109/2014 datiran Rijeka 8.5.2014.god., na ročištu od 25.2.2016. saslušan je zz tužitelja Lucija Vlahović, pregledana tužba koja je podnesena TS Rijeka 14.7.2014.god., pregledana presuda TS Split IP-25/10 od 22.11.2010.god., presuda VTS RH 32.Pž-642/11 od 25.5.2011.god. te presuda i rješenje VTS RH 47.Pž-6194/14 od 14.10.2015.

Utvrđuje se da su tuženici pod 1. i pod 2. solidarno odgovorni za nastalu štetu koju trpi tužitelj, temeljem članka 330. ZPP-a donesena međupresuda kojom je odlučeno samo o osnovu tužbenog zahtjeva.

Osnovano se tužitelj poziva u podnesku od 18.4.2013.god. (list 75) da se u ovoj pravnoj stvari radi o imovinskom sporu za koji je prema čl. 1. ZPP-a nadležan sud u parničnom postupku, a pojam spora građansko pravne stvari definiran je čl. 3. stavak 2. Zakona o sudovima. Odredba čl. 27. Zakona o pomorskom dobru i lukama na koje se poziva tuženik pod 2. odnosi se na tzv. koncesijske sporove te je nadležnost propisana samo za sporove u vezi s davanjem, izvršavanjem, opozivom ili izmjene Odluke o koncesiji na pomorskom dobru, jer se radi o sporovima u vezi s Odlukom o koncesiji koja čini upravni akt, te je za suđenje u ovoj pravnoj stvari nadležan Trgovački sud primjenom članka 34 b točka 9. Zakona o parničnom postupku Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14 dalje ZPP-a).

Iz spisa proizlazi da je temeljem čl. 28. stavak 2. Zakona o morskim lukama (NN 105/95) i čl. 34. Statuta Splitsko-dalmatinske Županije, Službeni glasnik 111/01, Županijsko poglavarstvo Splitsko-dalmatinske županije na 15. Sjednici održanoj 5.6.2002.god. (list 127) donijelo je Odluku o koncesiji na pomorskom dobru u svrhu korištenja luke posebne namjene – brodogradilišne luke na djelu k.o. Sumartin, Općina Selca, a nakon javnog prikupljanja ponuda te uz prethodni nalaz i mišljenje stručnog tijela za ocjenu koncesija od 26.5.2002.god. koja se dala obrtu za brodogradnju i ugostiteljstvo Falkuša, vl. Nikola Mardešić iz Sumartina kao ovlašteniku koncesije s pravom korištenja lučkog područja na djelu k.o. Sumartin, Općina Selca, otok Brač. Određena je površina lučkog područja koja se daje u koncesiji od 9.284 m² od kojeg na površinu kopna otpada 5.158 m² i morska površina 4.126 m², a omeđeno je spojnica lomnih točaka od 1-15. Ovom Odlukom prihvaćeno je mišljenje o granici lučkog područja predmetne luke kojeg je usvojilo Povjerenstvo za Splitsko dalmatinsku županiju na Sjednici od 10.9.2001.god., a sve prema određenim spojnica lomnih točaka od 1-15 sa njihovim koordinatama. Koncesija je dana obrtu Falkuša na rok od 2 godine od dana sklapanja Ugovora.

Iz iskaza saslušanog Željka Mišića na ročištu od 30.1.2014. (list 91) koji je u toku 2002. bio zaposlen u Uredu državne uprave kao voditelj odsjeka za pomorstvo proizlazi da je upravo Odlukom županijskog poglavarstva prihvaćena ponuda Nikole Mardešića, vl. Falkuša, da je prethodno Povjerenstvo dalo mišljenje u kojem je definirano lučko područje koje se sastoji od morskog i kopnenog dijela izrađeno od geodetskog ureda, te proizlazi da je

Odlukom o dodjeli koncesije točno definirano lučko područje, nakon koje odluke je trebao biti zaključen ugovor o koncesiji s Nikolom Mardešić koji je odugovlačio, čekalo se više od 1 godine, te da je dotični došao s time da se odluka stavi izvan snage, da to njega ne zanima da se radi o nerentabilnom poslu, te je donesena odluka o prestanku koncesije. Novi natječaj je raspisan u toku 2003. god. te se ponovno on javio i društvo Goleta na kojem je izabran najbolji ponuditelj te je sa Goleta d.o.o. zaključen ugovor datiran 30.7.2004. u svrhu korištenja luke posebne namjene.

Iz Ugovora o koncesiji na pomorskom dobru u svrhu korištenja luke posebne namjene – brodogradilišne luke k.o. Sumartin, predio uvala Sumartin koji je zaključen između davatelja koncesije Splitsko-dalmatinske županije i Goleta d.o.o. za brodogradnju iz Sumartina kao ovlaštenika koncesije, datiran 30.7.2004.god. (list 15) proizlazi da je Poglavarstvo na 55. Sjednici održanoj 20.7.2004. donijelo Odluku o koncesiji u svrhu korištenja luke posebne namjene – brodogradilišne luke na djelu k.o. Sumartin, otok Brač, a kojom Odlukom je Goleti d.o.o. dodijeljeno pravo korištenja luke posebne namjene – brodogradilišne luke. Površina lučkog područja koje se daje u koncesije iznosi 9.284 m² od kojih na površinu kopna otpada 5.158 m², a morska 4.126 m². Lučko područje omeđeno je spojnica lomnih točaka od 1-15 s time da točka 1. i 13. predstavljaju dodirne točke kopna i mora, a sve kako je nacrtano na snimci stvarnog stanja u mjerilu 1:5000. Koncesija se daje na vremensko razdoblje od 10 godina, počev od 1.8.2004.god. do 31.7.2014.god.

Protiv odluke Županijskog poglavarstva Splitsko-dalmatinske županije kojom je dodijeljena koncesija u svrhu korištenja luke posebne namjene – brodogradilišne luke Sumartin Goleti d.o.o. žalbu je izjavio Nikola Mardešić iz Splita, te između ostaloga žalitelj ističe u žalbi da je Županija Splitsko-dalmatinska donijela Odluku o koncesiji 2004.god. iako nije utvrđena granica pomorskog dobra. Temeljem navedene žalbe Ministarstvo mora, turizma, prometa i razvitka je donijelo rješenje Klasa UP/II-342/01-01/15 Ur broj 530-04-07-2 od 2.4.2007.god. (list 21) kojim je usvojena žalba te predmet vraćen prvostupanjskom tijelu, sve uz obrazloženje pozivajući se na čl. 7. stavak 3. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama (NN 150/03) kojim je propisano da se koncesija na pomorskom dobru može dati nakon što je utvrđena granica i provedena u zemljišnim knjigama. Nadalje, proizlazi da granica lučkog područja nije upisana u katastar, da nije proveden geodetski elaborat što je suprotno Zakonu, da ista nije provedena u zem. knjigama, a što je uvjet za davanje Odluke o koncesiji, te stoga da nisu bili ispunjeni zakonski uvjeti za donošenje Odluke o predmetnoj koncesiji od 20.7.2004.god. U ponovnom postupku prvostupanjsko tijelo je dužan izvršiti upis predmetne granice u katastar na temelju prethodno izrađenog elaborata te istu provesti u zem. knjigama tek onda provesti javno prikupljanje ponuda i donijeti Odluku o koncesiji za luku posebne namjene. Nadalje, iz obrazloženja Ministarstva proizlazi da je čl. 9. iz Ugovora o koncesiji na pomorskom dobru u svrhu korištenja luke posebne namjene zaključen između Poglavarstva Splitsko dalmatinske županije kao davatelja i Goleta kao ovlaštenika koncesije dane 30.7.2004. u kojem se navodi da je ovlaštenik koncesije dužan u roku od 4 mjeseca od dana donošenja odluke dostaviti povjerenstvu za Splitsko dalmatinsku županiju geodetski elaborat radi razgraničenja pomorskog dobra ili dovođenja u sklad katastra zemljišta ili zemljišnih knjiga sa stvarnim stanjem, u potpunosti neosnovan jer je temeljem čl. 7. st. 3 Zakona o pomorskom dobru kao i čl. 2. stavak 3. Uredbe o postupku davanja koncesije nesporno da su takve radnje sastavni dio postupka upisne granice lučkog područja odnosno pomorskog dobra u zem. knjige te moraju prethoditi Odluci o koncesiji, a ne nakon Odluke o koncesiji kako je to navedeno predmetnim ugovorom.

Protiv navedenog rješenja tužba je podnesena Upravnom sudu od strane tužitelja te tvrtke Goleta d.o.o. Sumartin koji postupak se vodio pred Upravnim sudom RH te su presudom broj Us-5008/2007-4 od 4.5.2011.god. tužbe odbijene (list 25) uz obrazloženje da je osporenim rješenjem tuženo tijelo pravilno ukazalo da treba upotpuniti postupak, a sve pozivajući se na odredbu članka 7. st. 4. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama – (u daljnjem tekstu ZPML), kojim je propisano da se koncesija na pomorskom dobru može dati nakon što je utvrđena granica i provedena u zem. knjigama. Čl. 15. ZPML je propisano da se evidencija o pomorskom dobru vodi u zem. knjigama pri Općinskom sudovima. Ministarstvo je dužno dostaviti ŽDO rješenje o određivanju granica pomorskog dobra radi upisa u zem. knjige, a u katastru podaci o granici pomorskog dobra, čestici i objektima na njima. Primjenom čl. 120. st. 1. ZPML Ministar mora, turizma, prometa i razvitka je Pravilnikom o evidentiranju i obilježavanju pomorskog dobra (NN 29/05 od 2.3.2005.god.) propisao u čl. 2. da se geodetski elaborat za potrebe evidentiranja pomorskog dobra – u daljnjem tekstu geodetski elaborat izrađuje na temelju končanog akta kojim je utvrđena granica pomorskog dobra. Nadalje, iz obrazloženja odluke US proizlazi da je u postupku utvrđeno da nije ispunjen jedan od bitnih uvjeta za davanje koncesije na pomorskom dobru propisan ZPML, budući da se prema čl. 7. stavak 4. koncesija na pomorskom dobru može dati nakon što je utvrđena granica i provedena u zem. knjigama, te kako i nije razvidno da je granica prethodno upisana u katastar te da je proveden geodetski elaborat, što je propisano čl. 15. ZPML i čl. 2. Pravilnika o evidentiranju i obilježavanju pomorskog dobra, prema mišljenju Upravnog suda pravilno je Ministarstvo mora, turizma, prometa i razvitka kao tuženo tijelo poništilo Odluku Županijskog poglavarstva Splitsko dalmatinske županije o dodjeli koncesije na pomorskom dobru od 20.7.2004.god, u svrhu korištenja luke posebne namjene.

Svoje tumačenje nastale situacije iskazao je svjedok Željko Mišić na raspravi od 30.1.2014.god. da je nakon što je izjavljena žalba od strane obrta Falkuša na Odluku o dodjeli koncesije tvrtki Goleta d.o.o. Sumartin, da je Ministarstvo mora, turizma, prometa i razvitka prihvatilo tu žalbu te vratilo na ponovni postupak, jer da se otvorilo pravno pitanje da li je izvršen uredan upis pomorskog dobra. Svjedok navodi da je upravo to Ministarstvo dalo pismeni naputak svim županijama gdje je utvrđena granica lučkog dobra i gdje je pokrenut postupak upisa, da se može vršiti koncesioniranje, pa da je u odnosu na konkretni slučaj proizlazilo da je udovoljeno naputku. Napravljen je geodetski elaborat, točno utvrđeno lučko područje jer se radilo o brodogradilištu, elaborat je ovjerio katastar, a na takvo rješenje žalio se obrt Falkuša, te je Državna geodetska uprava je odbila žalbu. Podnesen je zahtjev OS Supetar koji je donio rješenje o upisu pomorskog dobra što predstavlja luku kao cjelinu, a što je bilo u toku 2004. kada je Goleta d.o.o. temeljem te Odluke o koncesiji ušla u posjed. Vezano za upis koji je proveo OS Supetar, žalio se vl. obrta Falkuša, te je ŽS Split donio rješenje, za koje svjedok ističe da obrazloženje ne razumije ali misli da je rečeno da nema granice pomorskog dobra konkretno da je preskočena Odluka o koncesiji kao akt kojim su se utvrdile granice lučkog područja. Svjedok iskazuje da je ŽS Split mislio da upis treba biti proveden temeljem Uredbe koja definira granice pomorskog dobra prema Zakonu iz 1994.god., dok je 1995. stupio na snagu Zakon o morskim lukama koji za morske luke u lučko područje lex specialis i u kojem je određen postupka utvrđivanja granica. Stoga da je navedeno Povjerenstvo postupalo u skladu s Zakonom, utvrdilo granice lučkog područja temeljem Odluke Poglavarstva kao pravni temelj za upis, te da je istu stvar radila Vlada RH. Stoga svjedok smatra da je postojao pravni temelj koji je legalni i prema važećim propisima.

Iz Ugovora o koncesiji u svrhu korištenja luke posebne namjene-brodogradilišne luke na djelu k.o. Sumartin od 30.7.2014.god. zaključenog između Splitsko dalmatinske županije Goleta d.o.o. nisu označene čestice zemlje ni čest.zgr. koje se daju u koncesiju, već iz

navedenog ugovora (list 15) određena je samo površina koja se daje u koncesiju, koje obuhvaća kopnenu i morsku površinu, a sve prema određenim točkama, kako je to prikazano na snimci stvarnog stanja u mjerilu 1:500 izrađenog od Geoizmjera d.o.o. iz rujna 2001.god. Iz povijesnog izvatka iz z.k. stanja za k.o. Sumartin broj Z-1035 proizlazi da je na čest.zem. 1409/2 koja predstavlja zgrade, čest.zem. 1428/1 koja predstavlja zgrade i neplodno dvorište, čest.zem. 1430 i 1431 u naravi pašnjak upisano kao općenarodna imovina brodogradilišta. Iz Z-6/07 a po tužbi Silvane Lučić iz Sumartina, Martine Jugo i Melite Teskeća protiv tuženika Lučića d.d. u stečaju kao pravnog slijednika Brodogradilište lučica Sumartin, radi utvrđenja donesena je pravomoćna presuda pred TS Split od 4.11.2010.god. kojim je utvrđeno da je pok. Dinko Borojević Sumartin, pravni prednik tužiteljica prije nacionalizacije nekretnine označene kao čest zem 1409/2 k.o. Sumartin, a koja je nacionalizirana ukazana predsjedništva od 28.4.1998. bio suvlasnik ¼ dijela navedene nekretnine. Navedena presuda nije provedena u zem. knjigama, a iz zabilježbe 1146/11 od 5.4.2011.god. zabilježeno je odbijanje prijedloga RH zastupana po ODO u Supetru I-ph DO-83/11 od 4.4.2011.god. radi činjenja vidljivim statusa pomorskog dobra glede nekretnine iz lista A, te stoga neprijeporno proizlazi da pomorsko dobro nije upisano u zemljišne knjige. Čl. 15. stavak 1. ZPML je propisano da se evidencijom pomorskom dobru vodi u zemljišnim knjigama pri općinskim sudovima. U stavku 2. je propisano da je Ministarstvo dužno dostaviti Državnom odvjetništvu rješenje o određivanju granica pomorskog dobra radi upisa u zem. knjige. U stavku 3. da se u katastru unesu podaci o granicama, česticama i objektima na pomorskom dobru. U stavku 4. da postupak evidentiranja pomorskog dobra propisuje Ministar, radi čega je donesena i uredba o postupku davanja koncesije na pomorskom dobru (NN 23/04). Člankom 2. stavak 1. navedene Uredbe je propisano da koncesija na pomorskom dobru daju se sukladno Zakonu o pomorskom dobru, morskim lukama, lokacijskoj dozvoli odnosno dokumentima prostornog uređenja i ove Uredbe. u stavku 2. navedene Uredbe je propisano da postupak davanja koncesije može početi nakon što je granica pomorskog dobra provedena u zem. knjigama. Člankom 7. ZPML u stavku 1. je propisano da za posebnu upotrebu ili gospodarsko korištenje dijela pomorskog dobra može se u Zakonom propisanom postupku fizičkim i pravnim osobama dati koncesija, a u stavku 4. navedenog članka je propisano da je koncesija na pomorskom dobru prethodno uvjetovana utvrđivanjem granica pomorskog dobra i njenim provođenjem u zemljišnim knjigama.

Člankom 14. ZPML je propisano da Odluku o granici pomorskog dobra utvrđuje Povjerenstvo za granice Ministarstva na prijedlog Županijskog povjerenstva za granice, dakle odluku o granici pomorskog dobra donosi se u upravnom postupku, pomorskim dobrom raspolaze se isključivo kroz Institut koncesije (čl. 16-37. ZPML), a odluka o koncesiji kako je propisano čl. 24. ZPML predstavlja upravni akt. Sud nije ulazio da li navedene nekretnine iz Ugovora o koncesiji na pomorskom dobru od 30.7.2004.god. predstavljaju pomorsko dobro ili ne, jer to nije bilo predmet postupka, već iz tijeka postupka kao i prethodnih čije odluke se pregledane u dokaznom postupku kao utvrđeni proizlazi da je Odluka Županijskog poglavarstva Splitsko dalmatinske županije o koncesiji od 5.6.2002.god. u svrhu korištenja luke posebne namjene – brodogradilišne luka ne dijelu k.o. Sumartin, predio Uvala Sumartin, od 20.7.2004.god. poništena uz obrazloženje da nisu bili ispunjeni zakonski uvjeti za donošenje predmetne odluke sukladno članku 7. stavak 3. ZPML, kao i čl. 2. stavak 3. Uredbe o postupku davanja koncesije na pomorskom dobru, jer je prvostupanijsko tijelo bilo dužno provesti upis predmetne granice lučkog područja u odgovarajući katastar na prijedlog geodetskog elaborata te istu provesti u zem. knjigama, tek onda provesti javno prikupljanje ponuda na predmetnoj koncesiji i Odluka o koncesiji za luku posebne namjene.

Sukladno rješenju Ministarstva mora od 2.4.2007.god. se isčitava iz obrazloženja presuda Upravnog suda RH broj US 5008/2007 od 04.05.2011.god. iz koje proizlazi da jedan od bitnih uvjeta za davanje koncesije na pomorskom dobru nije ispunjen sukladno čl. 7. stavak 4. ZPML, jer da se koncesija može dati nakon što je utvrđena granica pomorskog dobra i provedena u zemljišnim knjigama, te kako nije razvidno da je granica lučkog područja prethodno upisana u katastar te da je proveden geodetski elaborat, da je pravilno tuženo tijelo, dakle Ministarstvo mora RH poništiti Odluku Županijskog poglavarstva o dodjeli koncesije od 20.7.2004.god.

Članak 13. Zakon o sustavu državne uprave (NN 190/03-pročišćeni tekst-nastavno ZSDU) je propisano da za štetu koja građaninu, pravnoj osobi ili drugoj stranci nastane nezakonitim ili nepravilnim radom tijela državne uprave, tijela jedinice lokalne ili područne (regionalne) samouprave, odnosno pravnih osoba koji imaju javne ovlasti u povjerenim im poslovima držane uprave nadoknađuje RH.

Dakle prieporno je bilo za utvrditi da li je Splitsko dalmatinska županija kada je donijela Odluku o koncesiji od 20.7.2004.god. te kasnije Ugovor o koncesiji na pomorskom dobru od 30.7.2004.god. postupila sukladno odredbama ZPML, članak 7., 14. i 15., a kako je to utvrđeno od strane Upravnog suda RH u presudi broj US-5008/2007 od 4.5.2011.god., upravo je navedena Odluka poništena, jer koncesija na pomorskom dobru nije dana nakon što je utvrđena granica pomorskog dobra i provedena u zem. knjigama. Pri tom se podrazumijeva da se radi o pravomoćnim odlukama. Prema čl. 13. ZSDU pretpostavka za odgovornost je između ostalog nepravilni rad tijela državne uprave, a nepravilan rad se općenito definira kao činjenje ili nečinjenje suprotno uobičajenom ili propisanom načinu obavljanja djelatnosti, dok se nezakonit rad definira kao postupanje suprotno zakonu, drugom propisu ili općem aktu, ili propuštanja postupanja u skladu s zakonom, propisom ili općim aktom. U odnosu na utvrđeno činjenično stanje proizlazi da je Županija Splitsko dalmatinska donijela odluku o koncesiji na pomorskom dobru u svrhu korištenja luke posebne namjene-brodogradilišne luke, a da prethodno nije određena granica pomorskog dobra koja je provedena u zemljišnim knjigama, a niti je izvršen upis status pomorskog dobra sukladno Pravilnik o evidentiranju i obilježavanju pomorskog dobra (NN 7/98) i Uredbe o postupku davanja koncesije na pomorskom dobru (NN 23/04). Druga pravna pretpostavka odgovornosti RH za štetu zbog nezakonitog rada jest postojanje štete koja je zbog toga nastala podnositeljima i treća uzročna vezna nezakonitog rada i nastale štete.

U ovoj fazi postupka sud nije ulazio u visinu nastale štete koju trpi tužitelj zbog poništenja odluke o koncesiji iz razloga jer je ovom međupresudom odlučeno o odgovornosti tuženika pod 1. i 2.. Iz priložene dokumentacije bilance računa dobiti i gubitaka, te iz iskaza zz tužitelja Lucije Vlahović (list 212) zaključuje se da je tvrtka Goleta poslovala jer je do kraja 2005.god. bilo zaposleno 14 ljudi, vršili su se radovi na rekonstrukciji broda Marko Polo, vl. tvrtke Arcobaleno tours d.o.o. prema priloženim Ugovorima o rekonstrukciji, izvuklo se nekoliko brodova, obavljali su se poslovi vezani za čišćenje, struganje i postavljanje zaštitnih boja, time da se u prvoj sezoni 2005.god. nešto manje poslovalo, u 2006. god. nešto više, a 2007.god. još više, dakle sve za razdoblje od 21.1.2005.god. do 15.7.2011.god. kada je po privremenoj mjeri Trgovačkog suda Split P-205/08 oduzet tužitelju posjed brodogradilišne luke. Neprieporno se stoga zaključuje da bi tužitelj za vremensko razdoblje od 10 godina za koje mu je bila dodijeljena koncesija za razdoblje od 1.8.2004.god. do 31.7.2014.god. gospodarski iskorištavao pomorsko dobro u svrhu korištenja luke posebne namjene-brodogradilišne luke. Koliku bi dobit tužitelj ostvario za navedeno razdoblje, te koliko bi iznosila stvarna pretrpljena šteta (građevinski objekti i oprema) te koliko iznosi šteta zbog

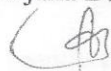
neizvršenih radova prema Ugovoru sa Arcobaleno tours d.o.o., kao i svi ostali troškovi vezani za tegljenje jedrenjaka Marko Polo, u ovoj fazi postupka nije utvrđivano jer je potrebno provesti knjigovodstveno financijska vještačenja. Međutim, prema mišljenju suda, postoji uzročna veza među posljedice i nastale štete koju tužitelj trpi. Uzrok nastale posljedice jest upravo nezakonit rad tuženika pod 1. i 2. Tuženik pod 2. ističe prigovor nedostatka pasivne legitimacije, međutim upravo iz dokumentacije priložene spisu proizlazi da je Županija Splitsko dalmatinska raspisala natječaj za javno prikupljanje ponuda za dodjelu koncesije na pomorskom dobru od 25.5.2004.god. i to Upravni odjel za pomorstvo te da je Poglavarstvo Splitsko dalmatinske županije 20.7.2004.god. donijelo Odluku o koncesiji na pomorskom dobru u svrhu korištenja luke posebne namjene, kojom Odlukom je Goleta d.o.o. dodijeljeno pravo korištenja navedene luke, te je tužitelj sa tuženikom pod 1. zaključio Ugovor o koncesiji na pomorskom dobru za luku posebne namjene od 30.7.2004. Tuženik pod 1. je temeljem navedenog pravnog odnosa bio u ugovornom odnosu sa tužiteljem, te je nastala šteta rezultat upravo njegovog ponašanja koje proizlazi iz povrede ugovorne obaveze, dok se odgovornost tuženika pod 2. temelji na članku 13. Zakona o sustavu državne uprave, kojim država odgovara za štetu koju svojim nezakonitim i nepravilnim radom nanese tijela državne uprave osobi koja je u određenom postupku stranka. Neprijeporno je da je tužitelj bio stranka u postupku koncesioniranja koji je proveden od strane Splitsko dalmatinske županije.

Stoga je temeljem gore navedenog odlučeno kao u izreci presude.

Splitu, 11. svibnja 2016.god.

S U D A C:

Vinka Mitrović v. r.
Za točnost otpavka:
Željana Buzov

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude (rješenja) nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana dostave presude (rješenja). Žalba se podnosi preko ovog suda za Visoki Trgovački sud Republike Hrvatske u tri primjerka.